

Bayer Zsolt: Dull, Sartre, Index, nemzeti ügy

2020 augusztus 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Zsolt csúnyán ráhúzta a vizeslepedőt Dull Szabikára!

Dull Szabolcs hosszú keresgélés, tapogatózás, sötétben matatás után végre megtalálta a nemzeti ügyet.

Persze a saját nemzeti ügyét, Dull Szabolcs saját nemzeti ügye pedig úgy viszonyul a valódi nemzeti ügyekhez, mint a kettő nyolcvanas Fradi-kolbász a Chateaubriand-hoz.

S mert véletlenek nincsenek, vagy nagyon modernül és baloldaliul fogalmazva, a' la Sartre, „a véletlen az a szükségszerűség, amelynek feltétlenül be kell következnie”, nyilvánvaló, hogy Dull Szabolcs a Transindex.ro névre keresztelt, erdélyi portálon fejt ki, hogy mi is az a nemzeti ügye. A Transindex.ro pedig nagyjából úgy viszonyul az erdélyi magyarsághoz, mint Nicolae Ceausescu viszonyult a kalotaszegi legényeshez.

Ha már szóba került Sartre, álljunk meg nála egy pillanatra. Már 2015-ben volt szerencsém kifejtetni a következőket:

„Sartre az európai baloldal – ezen belül a kommunisták – egyik pápája. A megfellebbezhetetlen. Az orákulum. Ezért érdemes ezt szóba hozni terrortámadások idején. Hiszen Sartre volt a terror legnagyobb hatású és tekintélyes apológétája a maga idejében. Az 1960-ban megjelent A dialektikus ész kritikája című művében fejt ki ebbéli nézeteit. „A terror a szabadság kulcsa” – véli Sartre, aki szerint a fegyveres erőszaknál nincs magasabb rendű emberi minőség. Az ember „maga is cselekvés része a történelemnek, olyannyira, hogy nem térhet ki az adott struktúrák lerombolása elől, hogy újabbakat hozzon létre helyettük, amelyek majd újra meghatározzák azt”. Ezt Foucault-val folytatott nyilvános vitája során fejt ki.

De ez igazán semmi ahhoz képest, amit az 1972-es müncheni olimpia terrorba fojtása után kifejtett. A terror „szörnyű fegyver, de az elnyomott szegényeknek nincs más eszközük” – jelentette ki azt követően, hogy a Fekete szeptember nevű palesztin terrorszervezet megtámadta az olimpiai faluban az izraeli sportolók szállását és több embert meggyilkolt. S mivel Sartre annak idején helyeselte az algériai FLN terrorcselekményeit, mindjárt párhuzamot is vont az FLN és a Fekete szeptember között, mondván, azok a franciák, akik elfogadják az algériaiak terrorját, amellyel a szabadságukért küzdenek, el kell fogadják a palesztinok terrorját is.

Aztán a mester 1974-ben még meglátogatta börtönében Andreas Baadert is, a Vörös Hadsereg Frakció terrorszervezet vezetőjét is, s bár Baader a látogatás után kijelenti, hogy „barátot vártam, de helyette egy bíró érkezett”, azért a látogatás pusztán ténye mégiscsak a támogatás, vagy legalábbis a megértés gesztusa volt. De ekkor már túl vagyunk '68-on. Amelynek egyik csúcspontjaként a Le Monde-ban azt követelik a „lázadó diákok”, hogy ne legyen büntethető a kiskorúakkal folytatott szexuális viszony. A követelés aláírói között Daniel Cohn-Bendit mellett ott van Sartre is. De ez semmi ahhoz a tényhez képest, hogy a másik ikon, Sartre nagy vitapartnere, Foucault a hetvenes-nyolcvanas években élettársával, Daniel Defert-rel a San Franciscó-i homoszexuális szodomazochista szubkultúra boldog és vidám tagja volt.

Nehéz szabadulni attól a rettegéstől, hogy ez az európai baloldal öröksége. És ebből nem tud ki mindaz, ami ma liberalizmusként határozza meg önmagát. S e kijelentések sommás és igazságtalan leegyszerősítése ellenére nehéz megkerülni azt a kérdést, hogy ez a mai európai baloldal miképpen számol el ezzel a (Lukács Györggyel súlyosbított) sartre-i örökséggel. A terrorhoz, erőszakhoz fűződő viszonyával. És azzal, hogy mindaz, amit a szabadságról gondolnak, tíz- és százmilliók számára az élehetetlen életet jelenti. S hogy az általuk felvetett és halálosan komolyan vett problémák döntő többsége a társadalmak normális (szerintük ókonzervatív, meghaladott, szökevény) része számára egyszerűen nem létező probléma.

Nos, ha vetünk egy gyors pillantást napjaink történéseire, a BLM és Antifa mozgalmakra, a migrációra és a baloldal viszonyára mindezekhez, akkor kijelenthetjük, hogy egész optimista voltam 2015-ben a baloldalt illetően.

De térjünk vissza Dull Szabolcshoz és az a Transindexen kifejtett saját kis nemzeti ügyéhez, íme:

„Szerencsére a visszajelzésekből is azt érzem, és az erdélyiek is jól látták ezt, hogy az Index összeomlása nem csupán magyarországi, hanem nemzeti ügy: az egész Kárpát-medence nyilvánosságában keletkezett mostanra.”

Van ebben a többszörösen összetett mondatban valami lefegyverzően aljas és mocskos és elviselhetetlen, valami Dull Szabolcs és az (egykori) index legbenső lényegéből.

Mert azt azért lássuk be: az index volt az a kocsonyás közeg, amely számára a „nemzet” és a „nemzeti ügy”

egészen egyszer?en nem létezett. Az index volt az, ahol a határon túli magyaroknak megadott állampolgárság fekete posztó volt mindig is, az index volt az, ahol kizárólag vitriolos gúnnyal és cinizmussal voltak képesek emlegetni a nemzetet, mint entitást, mint viszonyulási és igazodási pontot s mint identitást. Az index volt mindig is legh?ségesebb, legodaadóbb csatlósa Gyurcsány Ferencnek a nemzetárulásban. Az index volt az a hely, ahol megtagadták még azt is, hogy foglalkozzanak a most zajló, erdélyiek számára oly fontos európai aláírásgy?jtés ügyével. Az index egész egyszer?en le- és megtagadta a nemzetet és a nemzeti ügyeket a maguk teljességében, hiszen a nemzet és a nemzeti ügy ezek számára nem egyszer?en nem jelentett semmit, de kifejezetten gy?lölték is mindazt, ami csak akár emlékeztette ?ket ilyesmire.

És akkor most el?lép Dull Szabolcs a jéghideg nemzetgy?lölet páncéljában, és nekiáll pátoszos mondatokat elpofázni a „nemzeti ügyr?l”, ami immáron nem más, mint az, hogy ?t kirúgták, a sleppje meg felmondott, mindezt egy el?re eltervezett és kimódolt forgatókönyv szerint.

Ez tehát Dull Szabolcs nemzeti ügye.

Istenem, mennyire jellemz? és mennyire tökéletes ez így. És tényleg mennyire nem mondhatta el ezt máshol, mint a Transindex.ro-n, ahol a Dull-félék, valamint Sartre elvtársai tenyésznek, Dull-féle nemzeti ügyekkel viszont Sartre tehetsége nélkül.

Nem is kell ehhez semmit hozzátenni, talán csak Madách soraival igazíthatjuk útba ezeket a saját nemzeti ügyeik irányába vezet? sárga úton:

„(...) De trágyaféregül tán jobb neked

Tenyészni kis körödnék lány ölében,

S tudás nélk?l elfogyni életeddel. –

Nagy kényelem a megnyugvás hitünkben; (...)”

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
